

jo i det enkelte Tilfælde stille sig tvivlsomt, om der foreligger Selvflydnerkaution eller simpel Kaution. Hvis Reglen kun kom til at omfatte simpel Kaution, vilde Kreditor i et saadant Tilfælde være tvungen til, om han ikke vilde risikere at tage Kautionsfordringen, at anlægge Sag imod (eller tillige mod) Kautionisten for saa maaste ved Dommen at faa at vide, at det var simpel Kaution, og at Sagen derfor var for tidligt anlagt. Det rette er formentlig, som slet, at lade Bestemmelsen omfatte ethvert Tilfælde, hvor Kreditor staa overfor flere solidariske Skyldnere. Derfor taler i det hele den almindelige Grund, at Kreditor ellers, i Tilfælde hvor saadanne Skyldnere have forskelligt Bæretning, efter Omstændighederne, naaget han har Udset til at faa fuld Dækning hos en enkelt Skyldner, hvem han uden ufornødent Ophold har sagsøgt, dog vilde blive nødt til, inden dette Søgemaal var færdigt, at anlægge særskilt Søgemaal mod de andre, hvis han ikke vilde lade Kravet paa dem forældes.

Bestemmelsen vil endvidere være anvendelig i saadanne Tilfælde, hvor det kun er under Forudsætning af, at Kreditor i Virkeligheden ingen Fordring har paa den, imod hvem han har rejst Paatale, at han vil have en Fordring paa den anden. Den vil saaledes kunne finde Anvendelse, hvor A, med hvem B uden tilstrækkelig Bemyndigelse har kontraheret som Fuldmægtig for C, efter for-gæves at have søgt C vil søge Erstatning hos B; fremdeles hvor A i den Tro, at B og C hæfte en for begge og begge for en, har søgt B for det hele, men kun faaet ham dømt for hans Andel og derefter vil søge C for dennes Andel. Bestemmelsen vil saaledes i det hele omfatte alle Tilfælde, hvor der mellem det Søgemaal, som er anlagt, og det Søgemaal, som forbeholdes, er det Fællesskab i Djemedet, at begge Søgemaal sigte paa at bringe ind i Sagsøgerens Lomme en og samme Værdi, som i Anledning af et og samme Forhold skyldes ham enten af begge Sagsvoldere eller enten af den ene eller den anden af dem.

Under den tilsvarende Bestemmelse i det norske Udcast (§ 18) er endvidere ogsaa inddraget saadanne Tilfælde, hvor flere Skyldnere hæfte hver for sin Del efter et fælles Skyldgrundlag, eller hvor isvrigt et og samme Retshforhold udgør et Led i Grundlaget for Fordringer, som en og samme Fordringshaver har paa flere Skyldnere. Naar der ikke er givet Lovforslagets Bestemmelse en tilsvarende Bidde, er Grunden hertil, dels at der ikke i Forhold af sidstnævnte Art antages at være nogen virkelig

Træng til en Regel i den omhandlede Retning, dels at en saadan i det enkelte Tilfælde vilde kunne komme til at virke ubilligt, dels endelig ogsaa, at det vilde være vanskeligt at finde en tilfredsstillende Form for en Regel, der skulde have den antydede Udstrækning. En særlig Regel vil for det første ikke behøves, hvor Parterne netop maatte være blevne enige om at lade Udvalget af en Sag mod en Trediemand være bestemmende for Forholdet mellem dem; thi ved selve denne Aftale vil efter de almindelige Regler i §§ 5 og 6 være begrundet et nyt Udgangspunkt for Fristen. Foreligger ingen saadan Aftale, vil en Dom overfor den ene Skyldner ikke være bindende i Forhold til de andre. Undertiden vil det ganske vist kunne være saa, at en saadan Dom, naanet at den ikke retligt binder andre end Parterne, dog faktisk af de Paagældende vil blive behandlet som afgørende for, hvorvidt der tilkommer Sagsøgeren noget Krav overfor de øvrige, og bevirke, isald den er frifindende, at han nu ikke sagsøger dem, og, hvis den er fældende, at de frivilligt betale. Det synes imidlertid, at man vilde komme til at gaa langt videre, end Grunden rækker, om man for den her betegnede Muligheds Skyld vilde gøre det til en almindelig Regel, at overalt, hvor der er et slikt Fællesskab i Oprindelsen af flere Personers Forpligtelser, skal enhver af disse være pligtig at finde sig i, at Spørgsmaalet, om han nu skylder noget, kommer til at staa hen paa ubestemt Tid udover den sædvanlige Frist, Loven sætter, fordi den anden Part finder for godt først at ville paatale den Fordring, han mener at have paa en af de andre. Maaste er det Punkt, som er fælles, overhovedet slet ikke Genstand for Tvivl under den Sag, som er anlagt; eller Spørgsmaalet drejer sig maaste, bortset fra det fælles Punkt, om rent forskellige Omstændigheder for de forskellige (formentlige) Skyldneres Vedkommende. Det synes ogsaa, at en Regel gaaende ud paa, at Meddelelse fra A til B om, at A har anlagt Sag mod C angaaende et Krav, som udspringer af et Forhold, i Kraft af hvilket han mener ogsaa at have en Fordring paa B, skulde foreløbigt afværge Forældelse af Fordringen paa B, vilde komme til at medføre Anomali, for saa vidt som ingen tilsvarende Regel gælder, hvor A har indtalt mod B et enkelt af flere fra samme almindelige Forhold hidrørende Fordringer, han mener at have paa B selv. Under vore Forhold vil der formentlig saa meget mindre være Grund til at opstille en saadan vidt-rækkende Regel, som der i ethvert Tilfælde